

saar var dette Ministerium ham Garant for det Udkast til Fællesforfatningen, der vilde komme bag efter; men den ærede Landsthingsmand har saar stærkt udtalt, at Ministerier ikke ere til at stole paa i Henseende til deres Værdighed, at denne Trøst ikke kunde være ham meget stor. Det er neppe correct at argumentere fra en Rundskab, som man saaledes tidligere havde frastrævet sig at forlange.

Den ærede Landsthingsmand forbandt dernæst med en stærk Dabel over Fællesforfatningsudkastet nogle overmaade høflige, for mig idetmindste paafaldende høflige, Dtringer af Besvillike imod det nuværende Ministerium, og han antydede som en Grund til ikke at stemme Ja, at han ei var vis paa, at dette Ministerium vilde sidde ved Roret, naar den næste Afstemning om Forslagets Ikrafttræden skulde foregaae. Men hvad er det da, der indgyder den ærede Landsthingsmand Tillid til dette Ministerium, en Tillid, som synes at være saar stor, at naar han var vis paa at have dette Ministerium og beholde det, saar vilde han maaffee stemme Ja? Hvad er det, der karakteriserer det nuværende Ministerium med Hensyn til denne Sag. Andet end at det har forelagt Udkastet til en Fællesforfatning? Det er det, som giver Ministeriet sit Præg. Altsaa, er dette Udkast til en Fællesforfatning meget forkasteligt, saar synes jeg ikke, at det er consequent at sige, at man har megen Tillid til dette Ministerium. Man kan have den bedste Mening om Ministeriets Personligheder, men man kan ikke — idetmindste ikke uden et vist Coquetteri, forekommer det mig, — paa eengang sige, at Udkastet til en Fællesforfatning er i høi Grad forkasteligt, og dog have Tillid til dette Ministerium og vilde gjøre dette og hiint, naar man var vis paa at beholde det. Vi maae antage, at dette Ministerium vil handle i Consequents af det Udkast, det selv har forelagt. Det vil naturligvis ikke paa ulovlig Maade sætte det i Kraft; men det er heller ikke det, den ærede Landsthingsmand syntes at frygte for, men den Betragtning kom dog frem — og det er vel denne Betragtning, der ene kan ligge til Grund for Modstand paa Sagens nuværende Standpunkt — skulle vi nu tredie Gang vedtage Grund-

lovsindskrænkningen eller Formen for Indskrænkningen, saar er der kun eet Bolværk tilbage for Grundlovens utidskrænkede Bestaaen; man kan kun forskaense sig bag den sidste Afstemning om Ikrafttrædelsen; og dette Bolværk synes at være meget svagt, fordi Rigsdagen saar ofte kan forandres, at der engang kunde komme en svag Rigsdag, og saar kunde Ministeriet gribe Diebliffet til at sætte det nuværende Udkast eller et andet, der efter hvad der nu er foregaaet igjen maatte være forhandlet paa et andet Sted, i Kraft ved Hjælp af den svage Rigsdag. Dette synes mig det Gæste, man kan sige; thi vil man gaae ud fra, at der kunde skee Ulovligheder, saar ere to Lovværn imod een Ulovlighed ikke meget stærkere end eet. Det er nu vel saar, at der kunde findes en svag Rigsdag, som kunde blive overraffet; men det er ialfald ikke Andet, end hvad den ærede Landsthingsmand selv to Gange tidligere har voteret, at han vilde lade det komme an paa. Han har to Gange voteret for det Foreliggende; men dette indeholder jo just, at Ikrafttrædelsen skal beroe paa en senere Rigsdag, om hvilken det ikke vides, hvordan den er. Naar man nu imidlertid siger: „Ja, det er dog for mig subjectivt bedre at have to Hindringer imod det, jeg vil bekæmpe, end een,“ saar vil jeg dog gjøre opmærksom paa et elendommeligt Forhold herved. Den ærede Rigsdagsmand har hentydet til, hvad der kunde komme bagefter, og at man ikke turde regne paa, at man altid holdt sig indenfor Lovlighedens Grændser. Men lad os nu betragte, hvad der kunde være gunstigt for den, der vilde overskride Lovlighedens Grændser. Vedtager man ogsaa denne Gang Formen for Indskrænkningen af Grundloven, men siger Nei ved den næste Forhandling, hvor der er Spørgsmaal, om Indskrænkningen skal træde i Kraft: saar har man fuldkomment holdt sig paa den Plads, hvor Rigsdagen skaer uansægtelig, og der kan, idetmindste formelt, Intet siges imod, hvad Rigsdagen har gjort; men, naar vi derimod nu sige Nei, saar siges der og kan dermed en vis Grund siges, at man har forkastet Formen for Indskrænkningen af Grundloven, ikke af Grunde, der laae i denne Form selv, men af Grunde, der laae udenfor Sagen.